

KUNHUTA

novoměstský farní zpravodaj

**Nové Město na Moravě
červen 2006**

Seslání Ducha Svatého

Přijď, Tvůrce, Duchu svatý, k nám,
a navštiv myslí našich chrám,
z výsosti nebes zavítej,
do duší nám svou milost vlej.

Tys Utěšitel právem zván,
tys dar, jenž Bohem věčným dán,
zdroj živý, láskyplný dech,
tys posvěcení myslí všech.

Rač světlo v mysli rozžehnout,
vlíj do srdcí nám lásky proud,
našeho těla slabosti
zhoj silou svojí milosti.

Dál nepřítelé zapuzuj
a duši pokoj uděluj,
ať vždycky pod vedením tvým
vyhнем se vlivům škodlivým.

Nauč nás Boha Otce znát
a Syna jeho milovat
a v tebe, Duchu svatý, zas
důvěřovati v každý čas.

*Jeden muž si prý v životě stě-
žoval jen jednou. Neměl co na
nohy a neměl peníze na boty.
Pak potkal beznohého.. Od té
doby nereptal. Reptání patří
k životu a na první pohled se
zdá zanedbatelné. Mojžiš vedl
vyvolený národ z otroctví do ze-
mě zaslíbené, což bylo spojeno
s obtížemi. Lidé měli žízeň, pro-
testovali a křičeli.. Za takových
okolností se stává situace po-
vážlivou. Jan Bosko považoval
reptání, otravování ovzduší za
zády, za největší mor. Každá
komunita může fungovat, když
v ní je duch spolupráce a dob-
rá vůle. Proto říkal, že nedopo-
ručuje zvláštní pokání nebo
umrtvování. Zasloužíte velkou
odměnu a proslavíte kongrega-
ci, dokážete-li vzájemně snášet
obtíže a těžkosti společného ži-
vota. Místo aby se troušily poz-
námky o tom, co dělají druzí,
ať se každý pokusí pokud
možno rychle a dobře plnit
úkoly jemu svěřené. Je opravdu
zvláštní, že někdo přesně ví, co
a jak by měli dělat ti druzí.
Když to tak dobře víš, pojd' to
předvést! Reptající mají často
ruce v klíně. Kdo přijímá svůj
díl odpovědnosti za celek, s ra-
dostí vnímá každý krok správným
směrem. Kdo se naučil dě-
kovat, zpravidla nereptá. Člo-
věk, který děkuje za maličkosti,
bývá většinou spokojený, nic
nepovažuje za samozřejmost.*

*De Mello
z knihy O Božím vedení
s Karlem Herbstem*

Bůh, náš Otec

„Věřím v Boha, Otce.“ Těmito slovy začíná Apoštolské vyznání víry. To, že smíme Boha nazývat otcem, je jádrem Ježíšova zjevení. On sám nazývá Boha tak osobním, nezaměnitelným způsobem „Otče“, že toto oslovení převzala prvotní církev do svých modliteb v aramejském originále „Abba“. To proto, že se Ježíš modlil tak k Bohu a tak o Bohu mluvil a protože sám naučil své učedníky oslovovat Boha „Otče náš“. Co znamená toto oslovení? V jakém smyslu je Bůh Otcem nám zjevil Ježíš. Tímto slovem vyjadřuje Ježíš svůj niterný vztah k Bohu a současně sděluje, k jakému poměru k Bohu jsme povoláni my. Abba je dětský výraz, něco jako naše tatínku, které vyjadřuje hlubokou důvěrnost. Přesto však v něm zaznívá velká úcta, jako např. v Ježíšově modlitbě v Getsemanské zahradě. Až do posledních Ježíšových slov zůstává Bůh pro Ježíše Otcem. Slova dvanáctiletého Ježíše v chrámě pak dávají tušit, že již žije ve vztahu k Otcovi, který určuje vše ostatní.

Ježíš sám má důvod pojmenovat tento vztah: „A nikdo nezná Syna, jenom Otce, ani Otce nezná nikdo, jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit.“ To ale znamená, že žádný člověk neměl nikdy tak důvěrný vztah, který by bylo možné srovnat s Ježíšovým vztahem. Ježíš je Boží Syn a Bůh je jedinečným způsobem Ježíšovým Otcem: „Já a Otec jedno jsme“. Ježíšovo oslovení Otce vyjadřuje něco, co se nekonečně ukazuje na celém pozemském rodičovství. Milující vztah Boha k jeho stvoření může být vyjádřen jak otcovskými, tak i mateřskými rysy. Když nás Ježíš učí, abychom jeho Otce vzývali také jako našeho Otce, pak ovšem není toto naše oslovení zaměnitelné s jiným, neboť naznačuje něco podivuhodného, co přesahuje celé lidské chápání: skrze Ducha svatého jsme dostali, jak říká svatý Pavel, „Ducha synovství“, skrze Ježíše jsme přijímáni do nejniternějšího, blaženého života trojjediného Boha.

(Christoph Schönborn – Základy naší víry)

Nejsvětější trojice – tajemství Boha

Velice důležitou skutečností o náboženských tajemstvích je, že čím více o nich víme, čím jsou nám blíže, tím větší propast v tom tajemství pro nás vzniká. Moudrý Sokrates řekl: „Vím, že nic nevím.“ Totéž platí o poznávání člověka, který je obrazem Božím. Čím více se snažíme proniknout jeho nitro, tím více zjišťujeme, že ho méně známe. A právě to je na lidských vztazích tajemné, krásné a dobrodružné. Tak je tomu i s Bohem. Bůh je pro nás svou velikostí a důstojností, svou slávou nekonečně vzdálen. Ale on je v nás zároveň nesmírně blízko, ON je v nás. Ještě přesněji to řekl sv. Pavel: „V Něm žijeme, pohybujeme se a jsme.“

Svatý Augustin vyznal: „Bože, hledal

jsem tě všude ve tvém stvoření, v kráse tvorů, a tys mi zatím byl tak blízko, tys byl ve mně...“ Uvědomme si to. Musíme se ztišit, uniknout ze světa, z jeho hluku, který nás otupuje, činí nás nevnímavými. Vstupme do vztahu s Bohem. Zkusme mu naslouchat. Najednou člověk objeví, jaká hlubina, jaký propastný zdroj lásky, pokoje, dobra i obrovské síly Ducha Svatého v sobě nosí. Zároveň s tím, jak začne vnímat tento duchovní svět, zjistí, že i když je mu tak blízko, je pro něho čím dál větším tajemstvím. Tajemství se však nedá proniknout, nad tajemstvím se nedá bádát. Tajemství se musí prožívat, tajemství se musí člověk s důvěrou odevzdat.

o. Jan Daněk - Cestou lásky k světlu a radosti

Milé děti,

blíží se letní prázdniny a každý z Vás jistě pojede s rodiči na dovolenou, zájezd nebo na letní tábor. O prázdninách odpočíváme, cestujeme a čerpáme síly do nového školního roku. Často se ale stává, že zapomeneme na modlitbu. Zkuste se zamyslet nad tím, jak je to s Vaším časem pro Boha o prázdninách.

Bůh je tu pro nás neustále, nemusíme čekat, až bude mít čas nás slyšet, můžeme se k němu modlit kdykoliv. Můžeme být ve stálém spojení s nebem. Proto si o prázdninách nezapomeňte najít každý den chvilku pro modlitbu.

A teď si zkuste procvičit to, co už znáte z hodin náboženství. Určitě snadno vyřešíte tento malý kvíz. Spojte šipkou následující dvojice:

Bratrské dvojice		Manželské dvojice	
Kain	Ondřej	Adam	Zachariáš
Ezau	Ábel	Izák	Ráchel
Mojžíš	Jan	Jákob	Sára
Petr	Benjamín	Abrahám	Eva
Juda	Jakob	Alžběta	Rebeka
Josef	Áron	Anna	Sefora
		Mojžíš	Jáchym

Řešení kvízu najdete na poslední stráně Kunhuty.

Církev jako umělecké dílo

Mohli bychom si připomenout, co Církev není – není spolkem, který by měl své stanovy, není něčím, co by se vyvinulo. Církev vznikla zásadně jednoho dne Božským ustanovením: „Na této skále postavím svou Církev...!“ (Mt 16,18) Má slíbeno svým Ustanovitelem, že s ní bude až do konce světa. To je jistě dějinný unikát. Podle II. vatikánského koncilu je Církev svátostí.

Podle sv. Pavla jsme divadlem světa, andělům i lidem. (1 Kor 4,9) Andělé prožívají naše drama napínavěji než my, navíc i proto, že jsou sami do tohoto dramatu zapojeni všelijakými službami, především ve funkci andělů strážných nejen jednotlivých lidí, ale i celých rodin, krajin, národů, oblastních církví... Vidí a sledují naši omezenost, naši krátkozrakost ale i naši pýchu, která je „chytřejší“ než Režisér. Vidí, jak vědecky zkoumáme a škatulkujeme život – a přitom podstatu a smysl toho

všeho nevidíme.

Věčná otázka – proč je tolik zla v dějinách - a speciálně v Církvi?! Proč to Bůh dopustil? Bůh to nejen dopustil, ale přímo předpověděl, zařadil to do scénáře své Církve, svého tajemného těla, protože chtěl a musel dokázat její nadpřirozenou sílu, která dovede překonat i nápor mocností pekelných, které ji však nepřemohou! To je tedy Církev! Církev bojující, trpící ale také vítězná. Je-li Církev tajemným tělem Kristovým, tak musí jít také svou křížovou cestou, kdy musí být nejen věčně oblažována, ale také odsouzena, tupeňna, umlčena, pokrytá špínou, potem, krví; projevující se svou „slabostí“, omdléváním a dokonce nechávající své protivníky jásat ze zdánlivého vítězství nad svou porážkou. To je Církev! To je opravdové tajemné tělo Kristovo! To je to úžasné drama vpravdě kosmických rozměrů, nad kterým žasnou andělé.

*z knihy Život, největší umělecké dílo
o. Ladislav Kubíček*

Informace:

Kavárnička: neděle 4. června a 18. června – po mši svaté

EKUMENICKÉ SETKÁNÍ S BIBLÍ A UMĚNÍM - ESBU

9.-16. července 2006 „TOLERANCE – MOŽNOSTI A MEZE“

Přednášky se budou konat v evangelickém kostele. Tento rok mimo jiné svou účast přislíbil i kardinál Karel Otčenášek. Podrobný program bude uveden na nástěnce pod věží.

Řešení: Bratrské dvojice: Kain a Ábel, Ezau a Jakob, Mojžiš a Áron, Petr a Ondřej, Juda a Jan, Josef a Benjamin. Manželské dvojice: Adam a Eva, Izák a Rebeka, Jákob a Ráchel, Abrahám a Sára, Alžběta a Zachariáš, Anna a Jáchym, Mojžiš a Sefora.

Pro vnitřní potřebu vydává římskokatolický farní úřad Nové Město na Moravě
Šéfredaktorka Jana Kučerová. Další číslo vyjde asi 9.července 2006, uzávěrka: 21. června
email: casopis.kunhuta@centrum.cz, e-verze: <http://rkfu.nmmn.cz/zpravodaj/>